

MYJAVA A CO BYLO POTOM

Mezinárodní folklorný festival 17. júna 2012

Občas se vyjadřuji způsobem jakoby působení ve sboru bylo trošku řeholí. Přizpůsobit se řádu, dodržovat jistá pravidla a přijít i když nemáš dvakrát chuť. Být připravený na drobný stres při vystoupení, mít vždy v pořádku kroj a vyleštěné holínky. Jsou ale chvílky kdy je to čirá radost.

V úvodním webovém oslovení si dovoluji tvrdit „když sa týdeň nesejdeme chybí nám to“. A zas sa ukázalo, že nekecám. Po náročném Antonínkovém víkendů a návratu z Myjavy sme sa dohodli, že si týdeň od zkúšání odpočineme. Šak do hodů sa nikam nechystáme.

Čtvrtek na konci června vyšel na Petra a Pavla. Nevěděli sme, jestli nám obecní prostory obsadí s pravidelnou měsíční besídkou důchodci, nebo sa zas půjdú hrát na pionýrský tábor a budú opékat cveky na hřišti. Přesto sme sa svolali na deň po středě. Když sme sa sešli na začátku hlavního vysílacího času televizního v zahrádce před obecní hospodou, naši zkušenější spoluobčané už byli v najlepším. Přesně řečeno spoluobčanky. Chlapské plemeno zastupoval, jak sám voják v poli pouze Pavel Zá. Byl za to aj po zásluze veřejně oceněný. Když sme sa zešli a týdeň zkúška nebyla, zaspívat si mosíme. Možeme vyzkúšat zahrádkářama opravené prostory bývalé Hásověj pálenice, za nás sloužící coby tělocvična. Je to za rožkem, pivo si vezneme v ruce. A tam to začalo zhusta. Hned byly na stole tři půllitry. Od oslavenců Páča, Radocha a Malúša. Kerú si dáme s oslabeným druhým hlasem bez Jože Zahradského? Myslím písničku, štamprle sa střídali v pravidelném pořadí aj rytmu. V sálku holé stěny, na zemi dlažba, když sa zaspívalo hučalo to jak v jeskyni. Přitom sa vzpomínalo kde stála hrazda a bradla, jak sem si přisedl a zlomil ruku před sto rokama přeskakujíc tady kozu v tělocviku, jak sa nacvičovala spartakiáda... Tak sme z toho byli všeckého jaksi uvolnění, že sa vzpomělo aj jak trefně sa zpívalo cestú z Myjavy. A hned sme si znovu stříhli nekolik písniček

horňáckých které sa zpívali projížděje Velkú a Lúku aj *Pod Antoníčkem studánečka* zpívaná cestú přes blatnický katastr. A zpívalo sa věru silno. Včil na zkúšce tak, že Uherčena na druhéj straně potoka by neusnula ani kdyby nás náhodou poslúchat nechtěla a na cestě autobusem tak, že sem měl nutkání hledat knoflík kterým by sa to dalo ztišit. Měli sme to tam aj se šoférkú Ivú Se. z první ruky, lebo hned za nama seděl Vojta Ra. s harmonikú a přes uličku prastrýc Bohúš. To eště doznívalo nadšení aj uvolnění z vystúpení na festivalu. Tam sme sice dieučatá organizátorky trochu podráždili už tým, že sme nedojeli na zkúšku o štrnáctej a navíc sa mně ani na vypnutý telefon logicky dovolat nemohli, ale na Myjavu sme trefili a v pořádku sme sa našli. A snád sme ani jinú ostudu neudělali. Na místě činu jsme byli nasměrováni do stylizovaného mestečka MY-A-VY, kde v prostoru „vydupaného kola“ byla fiktivní krčma pro naše společné vystoupení. Najprv sme sa ale ukludili do ústraní na lavky k potůčku, vybalili zásoby a začali producírovat nanečisto. Už když sme došli, seděl tam s harmonikú takový klučisko. Jak začal náš Vojta

hrát, hned sa hleděl přidat. Tož sem mu také zavdál. Prozradil, že už sa nekdy holí a osmnáct mu bude v červenci. Palko Baco spoluúčinkující. Za chvílku už sa začínali trúsit aj ženičky z Loviec a překládat všelijaké šmetrdóly do košíků na vystúpení. Pohárek vínka oplacali pálenkú. Aj z medulí. Jak sme sa tak trochu rozehráli, zjistili sme, že z basy dvanácti sedmiček zbývajú dvě. Nechme neco na vystúpení! Když ale máme jít do krčmy je hlúpe nosit si flašky. Tak si objednáme a krčmárka nám z nich uleje. Stačí trocha improvizace a... Krčmárka vzala poslední zbytky vína a dala jich súboru z Loviec, který už v krčmě seděl a účinkoval. Naštěstí ti byli zdrženlivý a tak po našem příchodu mohla zavdávat aj nám. Program sme odzpívali a odehráli podle plánu od pomalejších po rozvernější bez větších zádrhelů. Jenom nás trochu omezovalo v rozletu jak sme seděli naširoko roztahnutí a málo sme sa čuli. Byly to ale písničky vesměs známé a zažité, tak to šlo. Na závěr sa vydupané kolo proměnilo v roztancované. K harmonikářovi Palkovi sa přidal aj Vojta a další dvě štimkolegové z Loviec a hrály sa lidové slovenské aj moravské proložené

klasickýma dechovkovýma peckama. Dle scénáře sme roztancovali dievčatá od Nových Zámků. Nejmenovaný místostarosta tak, až z nich korále létaly na všechny strany. Při zpáteční cestě, prosti vína, sme nahlédli do flaše páleného, které sme dostali darem a tak nám na památku ostal akorát diplom a velice pěkná publikace o slivovici na Myjave.

Podobně důstojně sme zakončili také spomínanú následnú zkúšku. S přehršíl nápadů co by sa mohlo zpívat, už i trochu vykřičání. Zklidnění přinesl až přesun do hospodské zahrádky. Tam sa projevila naša rozdílňá kondice. Zatímco jeden Petr si porúčal po pivách malých, druhý to hrnul z tupláků. Já jsem držel tradici klasických půllitrů, ale aj tak toho bylo dost. Eště že sme zas dokázali vystihnút ten najvhodnější okamžik a v najlepším přestali.

Václav V.Hájek 7.července 2012 LOP 150 – kde sa vedro v sobotním odpoledni lépe snášá